

F. t. l. vedr. forskellige skattelove

forholdsregler, uanset hvor skyldneren af den rentebærende fordring er etableret, jf. *artikel 1*.

Direktivets anvendelsesområde er begrænset til beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger i forbindelse med fordringer, så det ikke omfatter tilvækst til og afkast fra pensions- og forsikringsordninger. Direktivet omfatter heller ikke finansielle instrumenter.

Begrebet »retmæssig ejer« betyder en fysisk person, som modtager en rentebetaling, med mindre den pågældende påviser, at betalingen ikke blev modtaget til egen fordel, jf. *artikel 2*. Hvis en betalingsagent har grund til at formode, at den fysiske person, til hvem agenten betaler, ikke er den retmæssige ejer, skal agenten tage alle rimelige skridt for at konstatere den retmæssige ejers identitet.

Hver medlemsstat skal derfor gennemføre og sikre overholdelsen af regler, som er nødvendige for at sætte betalingsagenter i stand til at fastslå navn og adresse for retmæssige ejere af agentens betalinger samt det land, hvor den pågældende ejer har sit skattemæssigt hjemsted. *Artikel 3* opstiller minimumskrav, som medlemsstaternes betalingsagenter skal opfylde.

Hvis betalingsagenten har indgået kontrakt med den retmæssige ejer før 1. januar 2004, skal agenten fastslå den retmæssige ejers navn og adresse på grundlag af de oplysninger, som agenten allerede har efter de gældende krav i vedkommende medlemsstat (herunder Rådets direktiv om pengevask). I så fald skal betalingsagenten fastslå ejerens skattemæssige hjemsted på grundlag af de oplysninger, som agenten allerede er i besiddelse af efter de gældende krav.

Hvis betalingsagenten indgår kontrakt med den retmæssige ejer – eller udfører transaktioner med den retmæssige ejer – fra og med 1. januar 2004, skal agenten fastslå den retmæssige ejers navn og adresse samt ejerens identifikationsnummer, hvis det findes, og i modsat fald ejerens fødselsdato og fødested. Disse oplysninger skal fastslås på grundlag af pas eller officielt identitetskort, som forevises af ejeren; hvis adressen ikke findes på pas eller officielt identitetskort, skal agenten fastslå den efter et andet dokumentbevis, som ejeren foreviser.

I så fald skal betalingsagenten fastslå ejerens skattemæssige hjemsted ud fra oplysningerne på det foreviste pas, identitetskort eller dokumentbevis. Hvis en person foreviser et pas eller identitetskort, udstedt af en medlemsstat, og oplyser at være hjemmehørende i et land uden for EU, skal agenten alligevel anse personen for skattemæssigt hjemmehørende i det land, som har udstedt denne dokumentation, med mindre personen foreviser en attest fra skattemyndighederne i dette

tredjeland om, at den pågældende har sit skattemæssige hjemsted der.

Artikel 4 definerer begrebet »betalingsagent«. En betalingsagent er den økonomiske operatør, som betaler renter m.v. til umiddelbar fordel for den retmæssige ejer. Det gælder, uanset om betalingsagenten selv er skyldner for betalingen, eller den pågældende er pålagt af skyldner eller den retmæssige ejer at formidle betalingen.

Direktivet omfatter kun betaling af renter til fysiske personer. En betalingsagent skal derfor ikke anvende direktivets regler for betalinger til juridiske personer, eller til andre enheder, der beskattes efter generelle regler for erhvervsbeskatning, eller til investeringsinstitutter, der er godkendt efter direktiv 85/611/EØF.

Hvis en økonomisk operatør betaler renter til en »anden enhed« (som hverken er en juridisk person, en enhed omfattet af generelle regler for erhvervsbeskatning, eller et investeringsinstitut, godkendt efter direktiv 85/611/EØF), som er etableret i en anden medlemsstat, skal operatøren indsende oplysninger til sine egne skattemyndigheder om enhedens navn og adresse samt størrelsen af betalingen. Operatørens skattemyndigheder giver derefter oplysningerne videre til myndighederne i den medlemsstat, hvor den anden enhed er etableret.

Den anden enhed kan dog vælge at blive betragtet som et investeringsinstitut. Udøvelsen af dette valg kræver dog en attest fra det land, hvor enheden er etableret. I så fald skal der ikke foretages indberetning om betalinger her fra landet til den pågældende udenlandske enhed.

Artikel 5 definerer den kompetente myndighed, som skal være ansvarlig for ydelse eller modtagelse af oplysninger, henholdsvis opkrævning og overførsel af kildeskat.

De rentebetalinger, der er omfattet af direktivet, er afgrænset i *artikel 6*. Der er tale om

- renter, som betales eller krediteres en konto, vedr. fordringer af enhver art, uanset om fordringen er sikret ved prioritet eller ikke, og uanset om den giver ret til andel i skyldners overskud, og navnlig indtægter fra statslige værdipapirer, obligationer eller gældsbeviser,
- påløbne eller kapitaliserede renter ved afståelse, indfrielse eller tilbagesalg af fordringer (herunder nul kupon-obligationer og obligationer til underkurs),
- indkomst, udloddet af investeringsinstitutter, i det omfang indkomsten hidrører fra renter. En medlemsstat kan dog bestemme, at direktivet ikke skal